

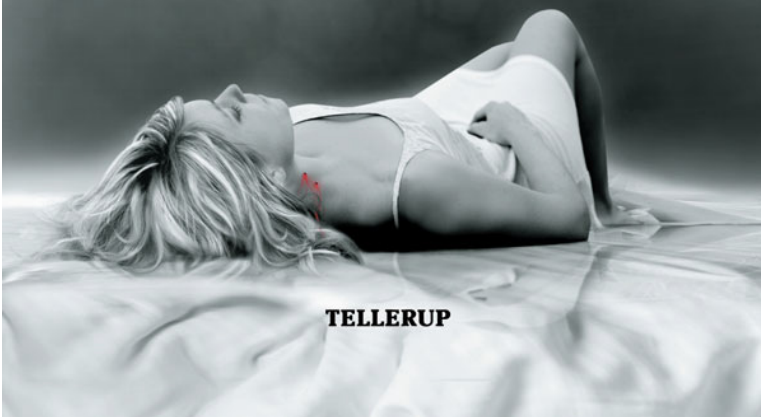
LÆS STARTEN AF ...

L. J. SMITH

THE
VAMPIRE DIARIES

MØRKETS BRØDRE

TELLERUP

KAPITEL

1

L. J. SMITH: MØRKETS BRØDRE
THE VAMPIRE DIARIES

L. J. SMITH: MØRKETS BRØDRE
THE VAMPIRE DIARIES

KAPITEL 1

4. september.

Kære dagbog!

~~Der vil ske noget forfærdeligt i dag.~~

Jeg ved ikke hvorfor jeg skrev det. Det er skørt. Jeg har overhovedet ingen grund til at være bange for noget. Tværtimod burde jeg være henrykt, men ...

Men her sidder jeg altså. Klokkeren er halv seks om morgenen, og jeg er lysvågen og bange. Jeg siger hele tiden til mig selv at fornemmelsen skyldes tidsforskellen mellem Frankrig og her, men det passer ikke. I hvert fald ikke helt. Det kan måske forklare at jeg er så vågen, men ikke min angst. Og denne underlige følelse af fortabthed.

I forgårs, da vi sad i bilen på vej hjem fra lufthavnen, blev jeg underlig til mode. I samme øjeblik vi svingede ind på vores vej, tænkte jeg: Nu sidder mor og far og venter. Enten på terrassen eller inde ved vinduet i stuen. Hvor må de egentlig have savnet mig.

Ja, jeg ved det godt. Skørt. Komplet skørt.

Men synet af huset og den tomme terrasse forandrede ingenting. Jeg løb op ad trappen, greb dørhammeren og bankede på, og da tante Judith låste hoveddøren op, smuttede jeg ind i forhallen og standsede og lyttede i forventning om at høre mor komme ned ad trappen eller far kalde fra sit arbejdsværelse.

I samme øjeblik lod tante Judith en tung kuffert dumpe ned på gulvet bag mig, sukkede og sagde: „Endelig hjemme igen!“ Margaret lo, og jeg var lige ved at begynde at græde. Aldrig i mit liv havde jeg følt mig så elendig og fortabt.

Hjemme. Jeg er hjemme. Hvordan kunne det pludselig lyde som en løgn?

Jeg er født her i Fell's Church. Jeg har aldrig boet andre steder end i huset her. Dette er mit gode, gamle værelse med de sortsvedne pletter på gulvbrædderne fra dengang Caroline og jeg smuglede cigaretter med op på værelset og prøvede at ryge for første gang i vores liv. Vi gik i femte klasse, og vi havde nær kvælt os selv og brændt hele huset af. Når jeg kigger ud ad vinduet, kan jeg se det store kvædetræ som Matt og hans kammerater klatrede op i da de forsøgte at bryde ind til mit pyjamasparty for tre år siden. Her står min seng, min kommode, mit skrivebord og mit klædeskab.

Men lige nu virker det hele fremmed for mig, som om jeg ikke hører til. For det er mig der er noget galt med, ikke omgivelserne. Og det værste er fornemmelsen af at jeg har hjemme et andet sted, men bare ikke kan finde det.

I går var jeg for træt til at møde op til første skoledags orientering. Meredith lovede at tage mit skema med hjem, men jeg har ikke orket at ringe til hende, lige så lidt som jeg har besvaret de mange telefonopringninger for at ønske mig velkommen hjem. Tante Judith sagde til alle at jeg stadig led af luftsygge og var gået i seng. Hun ved dog at der må være noget andet i vejen. Det kunne jeg se på hendes undersøgende blik ved aftensbordet.

Men i dag er der ingen vej udenom. Jeg er nødt til at se dem alle sammen i øjnene. Vi har aftalt at mødes på skolens parkeringsplads før første time. Er det derfor jeg er så urolig? Er jeg pludselig blevet bange for dem?

Elena Gilbert holdt op med at skrive. Hun stirrede på den sidste linje hun havde skrevet, rystede på hovedet og tøvede med kuglepennen løftet over den lille bog med det blå fløjlsbind. Så rettede hun sig med et pludseligt ryk og kastede bogen og kug-

lepennen hen mod det store vindue. De ramte vindueskarmen og faldt ned i sofaen under den.

Det var alt sammen så fuldstændig tåbeligt.

Siden hvornår havde hun været bange for at møde folk? For *noget som helst*? Hun rejste sig, greb sin røde silkekimono og trak den på med irriterede bevægelser. Hun så ikke engang i det overdekorerede victorianske spejl over kommoden. Hun vidste hvad hun ville få at se: Elena Gilbert, kølig, blond og slank, skolens modedronning, pigen alle drenge ønskede at gå ud med og alle piger ønskede at være. Og hvis ansigt lige nu var præget af en uklædelig skulen og en sammenknebet mund.

Jeg trænger bare til et varmt bad og en kop kaffe bagefter, tænkte hun. Morgenens vaske- og påklædningsritual virkede beroligende, og hun gav sig god tid med at vælge og vrage mellem det hun havde haft med sig hjem fra Paris. Hun endte med at bestemme sig for en rosa top og et par hvide shorts, tog det på og betragtede sig selv i spejlet med et lille smil. Resultatet var yderst tilfredsstillende. Den frygt hun havde følt for et øjeblik siden var forsvundet.

„Elena! Hvor bliver du af?“ Stemmen lød svagt op til hende fra etagen nedenunder. „Du kommer for sent i skole!“

Elena løb endnu en gang børsten gennem sit lange hår og samlede det i nakken med et mørkerødt bånd, greb sin rygsæk og løb nedenunder.

I køkkenet sad den fireårige Margaret og spiste cornflakes, og tante Judith stod og sved et eller andet ved komfuret. Hun var en af den type kvinder der altid virkede let forfjamskede. Hun havde et smalt, venligt ansigt og tyndt, flagrende hår som aldrig sad rigtigt. Elena gav hende et strejfkys på kinden.

„Godmorgen, alle sammen. Jeg beklager meget, men jeg har altså ikke tid til at spise morgenmad.“

„Jamen, Elena, du kan da ikke bare gå uden at spise noget som helst. Du skal have dit protein ...“

„Jeg køber noget på vejen,“ sagde Elena hurtigt, kyssede Margarets hårtop og vendte sig for at gå.

„Jamen, Elena ...“

„Og jeg går sikkert hjem til Bonnie eller Meredith efter skoletid, så I skal ikke vente med aftensmaden. Farvel så længe!“

„Elena, hør nu ...“

Elena var allerede ude ved hoveddøren. Hun lukkede den og afskar tante Judiths fortsatte protester.

Og standsede brat i samme øjeblik hun nåede ned ad trappen.

Alle morgenens bange anelser vendte tilbage. Anspændtheden. Angsten. Og visheden om at der ville ske et eller andet forfærdeligt.

Maple Street lå øde hen. De høje, victorianske huse virkede dystre og tavse – tomme som bygningerne i en forladt filmkulisse. De så ud som om de var tomme for *mennesker*, men fyldt med fremmedartede, lurende væsener.

Det var det der var galt. Noget eller nogen iagttog hende. Himlen over hendes hoved var ikke blå, men mælkeagtig og mat som en omvendt skål. Luften virkede kvælende, og Elena følte sig overbevist om at hun blev iagttaget.

Hun fik øje på et mørkt omrids i det gamle kvædetræ foran huset.

Det var en krage, lige så ubevægelig som det gulnede løv omkring den. Og den stirrede på hende.

Hun sagde til sig selv at det var fuldkommen tåbeligt, men på en eller anden måde *vidste* hun at hun ikke tog fejl. Det var den største krage hun nogen sinde havde set, rund og glat og

med regnbuens farvespil i sin sorte fjerdragt. Hun kunne se den ganske tydeligt, hver en detalje – de grådige kløer, det skarpe næb, det ene, glitrende sorte øje.

Den holdt sig så ubevægelig at den kunne have været en voksmodel. Elena mærkede varmen skyde op i sine kinder. For den fugl så virkelig på hende ... stirrede på samme måde som drengene når de så hende i bikini eller en halvt gennemsigtig bluse. Stirrede som om den klædte hende af med øjnene.

Uden rigtig at være klar over hvad hun gjorde, lod hun sin rygsæk falde, bøjede sig og greb en sten fra græskanten langs indkørslen.

„Forsvind med dig!“ hvæsede hun, forbløffet over ophidselsen i sin stemme. „Af sted! Væk!“

Hun slyngede stenen så hårdt hun kunne.

Den brasede gennem løvet, men kragen gik på vingerne uden at være ramt. Dens vingefang var stort, og den støjede som en hel flok krager når den slog med dem. Elena krøb forskrækket sammen da den flaksede direkte hen over hendes hoved, så hun mærkede suset fra dens vingslag i sit hår.

Den steg til vejrs, cirklede et par gange over hende som en kulsort silhuet mod den mælkehvide himmel og drejede derefter af og fløj i retning af skoven med et hæst skrig.

Elena rettede sig langsomt op og så sig forlegent omkring. Hun havde svært ved at tro hvad hun lige havde gjort. Men nu hvor fuglen var forsvundet, virkede himlen ganske normal igen. Et let vindstød fik kvædetræets blade til at hvisle. Elena trak vejret dybt. Et stykke nede ad vejen blev en dør åbnet, og en flok leende børn tumlede ud.

Hun smilede til dem, trak vejret dybt og følte lettelsen strømme igennem sig. Hvordan i alverden kunne hun finde på at opføre sig så fjollet? Det var jo en strålende dag, fuld af løf-

ter, og der var ingen grund til at være bange for noget som helst.

Måske lige bortset fra at komme for sent i skole. Den modbydelige krage havde forsinket hende endnu mere. Nu stod alle de andre og ventede på parkeringspladsen.

Hvad skulle hun bruge som undskyldning? At hun havde smidt sten efter en luret, måske? Elena fniste. Det ville i hvert fald give dem noget at tænke over.

Uden så meget som et blik mod kvædetræet hastede hun ned ad vejen.

Kragen flaksede ned mellem et stort egetræs grene, og Stefan løftede hovedet med et ryk. Han slappede mærkbart af da han så at støjen bare stammede fra en fugl.

Han vendte igen opmærksomheden mod den lille slappe, hvide skabning i sine hænder og fortrak ansigtet i en beklagende grimasse. Det havde ikke været hans mening at dræbe den. Han ville være gået på jagt efter noget større end en kanin, hvis han havde vidst hvor sulten han var. Men det var netop det skræmmende – at han aldrig vidste hvor stærk hans sult ville vise sig at være, eller hvad han måtte gøre for at tilfredsstille den. Det var hans held at han denne gang kun havde dræbt en kanin.

Solen faldt gennem de gamle egetræers kroner og ned over hans krøllede hår. I sine cowboybukser og T-shirten lignede Stefan Salvatore en ganske almindelig high school-elev.

Men det var han ikke.

Han var søgt dybt ind i skoven her for at stille sin sult. Nu slikkede han omhyggeligt sine læber og tænder for at sikre sig at alt blodet var væk. Han tog ingen chancer. Denne maskerede ville blive vanskelig nok i forvejen.

Et øjeblik tænkte han endnu en gang på om det ikke var bedre at opgive det hele. Måske var det klogest at tage hjem til Italien, til det gamle skjulested. Hvad havde fået ham til at tro at han uden videre kunne vende tilbage til lysets verden?

Men han var træt af at leve i skyggerne, træt af mørket og de skabninger som holdt til i det. Men først og fremmest var han træt af at være alene.

Han vidste ikke hvad der havde fået ham til at vælge dette sted, Fell's Church, Virginia. Det var en ung by – i hvert fald i hans øjne. De ældste bygninger var kun halvandet hundrede år gamle. Men minderne om fortiden og Borgerkrigen var stadig levende her, lige så virkelige som supermarkederne og fast food-restauranterne.

Stefan værdsatte respekt for fortiden. Han regnede med at han ville komme til at synes om Fell's Church's befolkning. Og måske – kun måske – kunne han finde sig en plads iblandt dem.

Naturligvis ville han aldrig blive fuldstændig accepteret. Et bittert smil krusede hans mund. Han vidste bedre end at håbe på det. Han ville aldrig finde et sted hvor han kunne falde til – være helt sig selv.

Medmindre han vendte tilbage til skyggerne ...

Han skubbede tanken fra sig. Han havde afskrevet mørket. Alle de lange år i skyggerne var visket bort, og i dag ville han begynde på et helt nyt liv.

Det gik op for ham at han stadig stod med den dræbte kanin i hænderne. Han lagde den forsigtigt fra sig i skovbunden. Langt borte, længere væk end noget menneskeligt øre kunne opfatte, hørte han en rævs puslen.

Kom du bare, jagtkammerat, tænkte han sørgmodigt. Din morgenmad er parat.

Da han slyngede jakken over sin skulder, fik han øje på den krage som havde forstyrret ham for et øjeblik siden. Den sad på en gren i den gamle eg, og det så ud som om den iagttog ham. Der var et eller andet forkert ved den.

Han skulle til at lade sin bevidsthed søge ud mod fuglen, men tog sig i det. Husk dit løfte, sagde han til sig selv. Du må ikke bruge kraften medmindre det er absolut nødvendigt. Kun når du ikke har nogen anden udvej.

Med næsten lydløse skridt gik han mod udkanten af skoven. Hans bil stod parkeret i nærheden af skovbrynet. Han så sig tilbage en enkelt gang og opdagede at kragen havde forladt trækronen og sad på jorden ved den døde kanin.

Der var noget uhyggeligt ved den måde hvorpå den bredte vingerne ud over den livløse, hvide krop, noget dystert triumferende. Stefan bed tænderne sammen og var lige ved at vende om for at jage kragen væk. Men den havde selvfølgelig lige så meget ret til at spise som ræven, tænkte han og gik videre.

Lige så meget ret som han selv havde.

Han lovede sig selv at prøve at trænge ind i fuglens sind hvis han mødte den igen. Nu rev han sig løs fra det ubehagelige syn og hastede beslutsomt videre. Han ville ikke komme for sent til sin første dag på Robert E. Lee High School.

KAPITEL

2

L. J. SMITH: MØRKETS BRØDRE
THE VAMPIRE DIARIES

L. J. SMITH: MØRKETS BRØDRE
THE VAMPIRE DIARIES

KAPITEL 2

Elena blev omringet i samme øjeblik hun trådte ind på skolens parkeringsplads. De var der alle sammen, alle dem hun ikke havde set siden sidst i juni, plus fire eller fem som håbede på at vinde popularitet ved at holde sig til. Hun modtog smilende sin klikes omfavnelser.

Caroline var vokset mindst fire centimeter og lignede en fotomodel mere end nogensinde. Hendes velkomst var kølig, og hun trådte tilbage og betragtede Elena vurderende med øjne der trak sig sammen som en kats.

Bonnie var overhovedet ikke vokset, og hendes røde krøller strejfede knap nok Elenas hage da hun slog armene om hende. Vent nu lidt - *krøller?*

Elena holdt hende ud fra sig.

„Bonnie! Hvad har du gjort ved dit hår?“

„Kan du lide det? Jeg synes det får mig til at virke højere.“ Bonnie purrede endnu mere op i håret og smilede. Hendes lille, hjerteformede ansigt lyste.

Elena gik videre til den næste.

„Meredith, du har overhovedet ikke forandret dig.“

Varmen i det knus var lige stor fra begge sider. Elena havde savnet Meredith mere end nogen af de andre. Hun så på den høje pige. Meredith gik aldrig med makeup, men med den olivenbrune hud og de lange, tætte øjenvipper var det heller ikke nødvendigt. Lige nu studerede hun Elena med det ene øjenbryn løftet.

„Dit hår er blevet lysere af solen ... men hvor er solbrændt-

heden blevet af? Boede du ikke ved den franske riviera?”

„Du ved jo godt at jeg aldrig bliver solbrændt.“ Elena holdt sine hænder op og kiggede på dem. Huden var hvid som porcelæn, men lige så blød og gennemsigtig som Bonnies.

„Lige et øjeblik. Hvad tror du min kusine har lært mig her i ferien?” udbrød Bonnie ivrigt. Inden nogen kunne svare, erklærede hun selv triumferende: „At læse i hånden!”

Der lød stønnen, blandet med latter.

„Ja, le I bare,” sagde Bonnie uforstyrret. „Min kusine sagde at jeg havde udprægede psykiske evner. Lad mig nu se ...“ Hun så ned i Elenas håndflade.

„Skynd dig nu lidt, ellers kommer vi for sent,” sagde Elena en anelse utålmodigt.

„Jaja, bare rolig. Her har vi din livsline ... eller er det din kærlighedsline?” En eller anden fniste. „Vær nu stille. Jeg skal koncentrere mig. Jeg ser ... jeg ser ...“ Pludselig blev Bonnies ansigt tomt, som om noget havde overrasket hende. Hendes øjne blev store, men hun så ikke længere ned i Elenas hånd. Det virkede som om hun stirrede tværs igennem den – og havde fået øje på noget skræmmende.

„Du vil møde en høj, mørk fremmed,” mumlede Meredith bag Bonnies ryg. En dæmpet fnisen fulgte.

„Mørk, ja, og fremmed, det passer også ... men ikke høj.“ Bonnies stemme lød fjern. „Men han har været høj engang.“ Hun løftede hovedet og så undrende på Elena. „Men ... det er jo helt umuligt, ikke?” Hun slap Elenas hånd, slyngede den næsten fra sig. „Jeg vil ikke se mere.“

„Godt, forestillingen er forbi,” sagde Elena let irriteret. Hun havde altid opfattet folk der påstod at de havde psykiske evner som fupmagere. Hun troede overhovedet ikke på den slags, men hvorfra stammede så irritationen? Nå, det var vel bare

fordi hun endnu ikke var kommet helt over den underlige stemning fra tidligt i morges ...

Pigerne begyndte at gå op mod skolebygningen, men den dybe brummen fra en fint tunet motor fik dem alle sammen til at standse.

„Der kan man bare se,“ sagde Caroline. „Det kalder jeg en bil.“

„En Porsche af de helt rigtige,“ kommenterede Meredith tørt.

Den slanke, mørke Turbo 911 spandt sig langsomt frem mens føreren holdt udvig efter en ledig parkeringsbås. Den mindede om en panter som dovent og selvsikkert sniger sig ind på sit bytte.

Vognen rullede ind på en ledig plads, og de fik et glimt af føreren da døren blev åbnet.

„Du store!“ hviskede Caroline.

„Det kan du roligt sige igen!“ sagde Bonnie betaget.

Elena så en slank, muskuløs krop. Han var iført et par falmede cowboybukser der sad så stramt at han sikkert måtte skrælle dem af om aftenen, den helt rigtige T-shirt og en læderjakke af usædvanligt snit. Hans hår var kraftigt, tæt – og mørkt.

Men han var ikke høj. Kun middelhøj.

Elena trak vejret dybt.

„Hvem gemmer sig mon bag masken?“ spurgte Meredith. Det var ikke kun en talemåde. De mørke solbriller skjulte fuldkommen den unge mands øjne og virkede som en maske.

„Manden med masken,“ hviskede en af de andre, og en mumlen løb gennem gruppen.

„Har du set den jakke? Det er en italiensk model. Fra Rom.“

„Og hvor ved du så det fra? Du har aldrig sat dine ben i Europa!“

„Uha, uha, se Elena. Hun har fået jægerblikket frem.“

„Den lille, mørke fremmede må nok hellere passe på.“

„Han er ikke lille! Han er perfekt!“

Carolines stemme skar sig gennem de andres mumlen. „Hold nu op, Elena! Du har jo allerede Matt! Kan du ønske dig mere? Hvad kan du foretage dig med to som du ikke kan gøre med én?“

„Det samme – bare meget længere,“ drævede Meredith.

Den unge mand låste sin bildør og gik op mod skolen. Elena slentrede efter ham, og de andre piger fulgte hende tæt i hælene. Hendes irritation rørte igen på sig. Kunne hun da overhovedet ikke bevæge sig et skridt uden at have en hel forsamling efter sig? Så fangede hun Merediths blik og kunne ikke lade være at smile.

„Adel forpligter,“ sagde Meredith dæmpet.

„Hvad?“

„Hvis du vil beholde titlen som skolens dronning, må du finde dig i konsekvenserne.“

Elena rynkede panden. De gik ind i skolebygningen. En lang korridor strakte sig foran dem, og skikkelsen i læderjakken var på vej ind ad en dør oppe i den anden ende af den. Skolens kontor. Elena satte farten ned, standsede og gav sig tankefuldt til at studere opslagstavlen på væggen ved siden af døren. Lige op ad den var der et stort vindue som gav udsyn til hele kontoret.

De andre var standset ved vinduet, stirrede ind og fniste.

„Nydelig nakke. Og bagdel.“

„Det er helt sikkert en Armani-jakke. Det tør jeg sværge på.“

„Tror du han er udlænding?“

Elena anstrengte sig for at høre hvad der blev sagt inde i kontoret. Der lod til at være et eller andet i vejen. Mrs. Clarke,

skolesekretæren, sad med en liste. Hun bladede i den og rystede på hovedet. Den unge mand sagde noget, og hun løftede hænderne i en opgivende gestus. Hun gennemså listen endnu en gang og rystede igen på hovedet. Drengen vendte sig, men gjorde omkring igen. Og da mrs. Clarke så på ham, skiftede hendes ansigtsudtryk.

Han havde taget solbrillerne af. Mrs. Clarke lod til at blive overrasket. Elena så hende glippe med øjnene flere gange. Hendes læber bevægede sig som om hun ville sige noget, men ikke kunne få ordene frem.

Elena ønskede brændende at hun kunne se mere end drengens nakke. Mrs. Clarke famlede sig igennem papirerne på skrivebordet med et svimmelt udtryk i ansigtet. Til sidst fandt hun en formular af en eller anden slags frem, skrev noget på den og skubbede den over skrivebordet til drengen.

Han bøjede sig over den, underskrev den og skød den tilbage. Mrs. Clarke stirrede et øjeblik på den som om hun aldrig havde set den før, bladede sig gennem en ny stak papirer og udleverede et skoleskema. Hun så hele tiden stift på drengen. Han tog skemaet, nikkede og vendte sig mod døren.

Elena var ude af sig selv af nysgerrighed. Hvad var der foregået derinde? Og hvordan så denne fremmedes ansigt ud? Hun stirrede på døren, men da han kom ud, var han ved at sætte solbrillerne på plads. Skuffelsen strømmede igennem hende.

Men hun fik i det mindste set resten af hans ansigt tydeligt. Det mørke, krøllede hår indrammede et ansigt med træk der så ud som om de var hentet fra en gammel romersk mønt eller medaljon. Høje kindben, klassisk lige næse ... og en mund der kunne holde én vågen om natten, tænkte Elena. Overlæben var fint formet og afgjort sensuel. De andres mumlen var ble-

vet afbrudt som om nogen havde trykket på en knap.

De fleste af dem vendte sig og så alle andre steder hen end på den fremmede. Elena blev stående ved kontorvinduet. Hun løsnede sit hårbånd og gav et lille kast med hovedet, så håret faldt ned omkring hendes skuldre.

Drengen gik ned gennem korridoren uden at se til siderne. En brusen af suk og hvisken rejste sig i samme øjeblik han var uden for hørevidde.

Elena hørte ikke noget af det.

Hun var målløs. Han var gået lige forbi hende. Uden at værdige hende så meget som et blik.

Langt væk hørte hun klokken ringe. Meredith trak hende i armen.

„Hvad?“

„Jeg sagde at her er dit skema. Vi skal have geometri i første time. Oppe på anden sal. Lad os nu komme af sted! Det haster hvis vi skal nå det!“

Elena fulgte med hende op ad trappen, hen ad korridoren og ind i undervisningslokalet. Hun sank automatisk ned på sin stol og stirrede på læreren uden rigtigt at se hende. Chokket holdt sig endnu.

Han var gået lige forbi hende. Uden at vise nogen som helst interesse. Som om hun var luft. Hun kunne ikke huske hvornår en dreng sidst havde gjort det. Ingen gik forbi hende uden i det mindste at kigge. Nogle fløjtede. Nogle standsede for at snakke. Andre stirrede, men turde ikke nærme sig.

Og det havde altid passet hende udmærket.

Fandtes der måske noget vigtigere end drenge? Deres opmærksomhed var målestok for éns popularitet og gode udseende. Og så var de praktiske at have ved hånden. Nogle af dem var ligefrem spændende, men det varede som regel ikke så læn-

ge. Andre viste sig at være nogle kryb lige fra begyndelsen.

Men de fleste var som hundehvalpe. Charmerende, men ikke noget man kunne bruge al sin tid på. Selvfølgelig fandtes der nogle få undtagelser. Som for eksempel Matt.

Ja, Matt. Sidste år havde hun håbet at han var den hun ledte efter, drengen som kunne få hende til at føle ... ja, noget mere end triumfen ved en erobring og stoltheden ved at vise den frem over for veninderne. Og hun var kommet til at føle noget andet og mere for Matt. Men det var ikke det rigtige. I sommerens løb havde hun indset at det var en hengivenhed som hos en søster eller en kusine.

Læreren delte bøger ud. Elena tog automatisk mod sin og skrev sit navn inderst på første side. Hun gjorde det mekanisk, stadig langt væk i sine egne tanker.

Hun holdt mere af Matt end af nogen anden dreng hun havde kendt. Og derfor måtte hun fortælle ham at det var forbi imellem dem.

Hun havde ikke kunnet få sig selv til at skrive det til ham, og hun vidste heller ikke hvordan hun skulle få det sagt nu. Ikke fordi hun frygtede en scene. Det kunne Matt aldrig finde på. Men han ville ikke kunne forstå det. Og hvordan skulle hun forklare noget hun heller ikke rigtigt selv forstod?

Det var som om hun hele tiden ledte efter ... noget. Men hver gang hun troede at hun havde fundet det, var det forsvundet. Hun havde hverken fundet det hos Matt eller nogen af de andre hun havde kendt.

Hver gang havde hun måttet begynde forfra. Heldigvis havde der aldrig manglet materiale. Ingen dreng havde nogen sinde afvist hende eller ignoreret hende. Ikke før nu.

Hun knugede kuglepennen ved tanken om det hun havde oplevet i korridoren uden for skolekontoret. Hun kunne stadig

ikke få sig selv til at tro at han bare var strøget forbi hende uden at vise nogen som helst interesse.

Klokken ringede, og alle strømmede ud af klasseværelset. Elena standsede i døren. Hun bed sig i læben og så undersøgende på mylderet i korridoren. Endelig fik hun øje på en af dem der altid hang i udkanten af hendes gruppe.

„Frances, har du tid et øjeblik?“

Frances nærmede sig ivrigt.

„Kan du huske den nye elev fra i morges?“

„Ham med Porschen? Hvordan skulle jeg kunne glemme ham?“

„Jeg vil have fat i hans skema. Snup en kopi fra kontoret eller fra ham. Hvordan du bærer dig ad må du selv om, men skaf mig den.“

Frances kiggede forbavset på hende et øjeblik. Så smilede hun og nikkede. „Jaja, jeg skal nok prøve. Du har det i frokostpausen, hvis jeg får fat i det.“

„Tak,“ sagde Elena og fulgte Frances med øjnene da hun gik.

„Du er ikke rigtig klog,“ lød Merediths stemme tæt ved hendes øre.

„Hvad er der ved at være skolens dronning, hvis man ikke kan benytte sig af sin rang af og til?“ spurgte Elena roligt. „Hvad skal vi have nu?“

„Du skal have orientering. For mig står den på kemi. Vi ses!“

Orientering og resten af formiddagens undervisning flød sammen i en tåge. Elena havde håbet at få et glimt af den nye elev, men han fulgte ikke nogen af hendes fag. Det gjorde Matt derimod, og hun mærkede en knude i maven da hun så hans smilende ansigt.

Da det ringede til frokost, hilste hun til højre og venstre og skyndte sig til kantinen. Caroline stod skødesløst lænet til dør-

karmen med skuldrene tilbage og hofterne skudt frem. De to drenge hun talte med blev tavse og skubbede til hinanden da Elena nærmede sig.

Elena nikkede til dem. „Klar til frokost?“ spurgte hun Caroline.

Caroline strejfede hende knap nok med øjnene. „Hvad, ved *dronningens* bord?“ sagde hun.

Elena stirrede forbløffet på hende. Hun og Caroline havde været veninder siden børnehaveklassen og konkurreret med hinanden i al venskabelighed lige fra dengang. Men Caroline havde forandret sig i løbet af den sidste tid. Hun var begyndt at tage deres rivalisering mere alvorligt. Elena forstod ikke den bitterhed hun anede i hendes stemme.

„Ja, hvorfor ikke? Du har jo aldrig hørt til den menige befolkning,“ sagde Elena henkastet.

„Det har du så evig ret i,“ svarede Caroline og vendte sig helt om mod Elena. Hendes grønne katteøjne var slørede, men den åbenlyse fjendskab i dem chokerede Elena. De to drenge smilede usikkert og kantede sig væk.

Caroline lod ikke til at bemærke det. „Her er sket en hel del mens du har været i Europa,“ fortsatte hun. „Og måske er din tid på tronen ved at være forbi.“

Til sin irritation mærkede Elena at hun blev rød i kinderne. Hun anstrengte sig for at holde stemmen rolig. „Det er muligt, men hvis jeg var dig, ville jeg ikke gå i byen efter scepter og rigsæble lige med det samme.“

Hun vendte sig og gik ind i kantinen.

Det var en lettelse at se Meredith og Bonnie. Frances sad sammen med dem. Elena hentede sin mad ved disken og gik hen til bordet. Hun var faldet til ro igen. Hun havde ikke i sinde at lade sig påvirke af Carolines pludselige fjendtlighed.

„Jeg fik det,“ sagde Frances triumferende og viftede med et stykke papir idet Elena satte sig ved bordet.

„Og jeg har også en del at fortælle,“ sagde Bonnie selvsikkert. „Han går i min biologiklasse, og jeg sidder lige ud for ham. Han hedder Stefan, Stefan Salvatore, og han kommer fra Italien og bor til leje hos gamle mrs. Flowers i udkanten af byen.“ Hun sukkede. „Han er noget *så* romantisk. Caroline kom til at tabe sine bøger, og han samlede dem straks op for hende.“

Elena skar ansigt. „Hvor klodset af Caroline,“ sagde hun tørt. „Hvad skete der ellers?“

„Jah, det er altså det hele. Han gav sig ikke til at tale med hende eller noget. Han er noget så mystisk, skal jeg sige dig. Vores lærer forsøgte at få ham til at tage brillerne af, men det ville han ikke. Han siger at de mørke glas er lægeordinerede.“

„Hvad fejler han da?“

„Det ved jeg ikke. Men det kan jo være noget dødeligt, så hans dage er talte. Ville det ikke være romantisk?“

„I helt utrolig grad,“ sagde Meredith.

Elena kiggede på den skemakopi Frances sad med, og bed sig i læben. „Jeg har fag sammen med ham i sidste time. Historie. Hvad med jer andre? Er I også med der?“

„Jeg er,“ sagde Bonnie. „Og Caroline, så vidt jeg ved. Og så Matt. I hvert fald sagde han noget i går om at han ellers havde håbet på at undgå mr. Tanner.“

Glimrende, tænkte Elena, tog sin gaffel og begyndte at spise. Det så ud som om syvende time kunne blive overordentlig interessant.

Stefan var glad for at skoledagen snart var forbi. Han ønskede at slippe væk fra disse overfyldte lokaler og korridorer, om det så bare var nogle få minutter.

Der var så mange sind omkring ham. Så mange mentale stemmer der pressede mod hans bevidsthed og gjorde ham svimmel. Det var mange år siden han havde befundet sig mellem så mange mennesker.

En bestemt bevidsthed skilte sig tydeligt ud fra de andre. En piges. Hun havde været mellem dem der iagttog ham i korridoren da han kom ud fra kontoret. Han havde ikke lagt mærke til hvordan hun så ud, men hendes personlighed trængte sig på. Han følte sig sikker på at han ville genkende den så snart han kom i nærheden af hende igen.

Indtil videre var han sluppet godt igennem denne første dags komediespil. Han havde ikke benyttet sin kraft mere end to gange, og sparsomt i begge tilfælde. Men nu var han træt, og - indrømmede han modvilligt - sulten. Kaninen havde ikke været tilstrækkelig.

Men sulten måtte gemmes til senere. Han fandt dagens sidste klasseværelse og satte sig, og i samme øjeblik mærkede han presset fra pigens sind.

Det sitrede i udkanten af hans bevidsthed, et gyldent lys, blødt og alligevel gennemtrængende. Og for første gang kunne han med bestemthed afgøre hvor det kom fra. Hun sad lige foran ham.

I samme øjeblik vendte hun sig og så på ham. Han måtte beherske sig for ikke at udstøde et overrasket gisp.

Katherine! Men det kunne naturligvis ikke være hende. Katherine var død. Ingen vidste det bedre end han.

Alligevel var ligheden ligefrem uhyggelig. Det blege, gyldne hår der syntes at lyse med sin egen glans. Den hvide, bløde hud der altid havde fået ham til at tænke på svaner, på alabast. Den lette rødmen ved kindbenene. Og øjnene ... Katherines øjne havde haft en farve han aldrig havde set før - en dyb nuance af

blåt, samme farve som juvelen i hendes hårsmykke. Denne pige havde de samme øjne.

Og de stirrede direkte ind i hans idet hun smilede.

Han sænkede hurtigt hovedet. Katherine var den sidste han ønskede at tænke på nu. Han ville ikke se på denne pige som lignede hende så utroligt. Han ønskede ikke at mærke hendes tilstedeværelse. Han holdt blikket rettet mod bordpladen og koncentrerede sig om at lukke hende ude fra sin bevidsthed. Endelig vendte hun sig langsomt igen.

Hun var såret. Det kunne han tydeligt mærke, selv gennem de spærringer han havde rejst. Men han var ligeglad. Nej, faktisk glædede det ham, og han håbede det ville få hende til at holde sig fra ham. Ud over det følte han ikke noget som helst.

Ikke noget som helst. Det blev han ved at gentage for sig selv mens han sad og lyttede til lærerens monotone stemme uden at opfatte ordene. Men han kunne tydeligt mærke en svag anelse af parfume – violer, tænkte han. Og hun sad med hovedet bøjet over bogen, så håret faldt ned på begge sider af det og den slanke, hvide hals trådte tydeligt frem.

Rasende forsøgte han at bekæmpe den velkendte fornemmelse i sine tænder – en let, snurrende prikken. Det var begær. En ganske bestemt slags begær, og et begær som han absolut ikke havde i sinde at give efter for.

Læreren begyndte at gå frem og tilbage i lokalet og stille spørgsmål. Der var noget lurende over ham, som hos en væsel der søger bytte. Stefan koncentrerede hele sin bevidsthed om manden. Først forvirrede han ham en smule, for hvis en elev svarede korrekt, blev læreren ved at stille tillægsspørgsmål, og de kom hurtigt efter hinanden. Det han stræbte efter var at kue sine elever med deres manglende viden.

Netop nu havde han fundet sig et godt offer, et lille pigebarn

med en manke af røde krøller og et hjerteformet ansigt. Stefan fulgte med afsky hvordan læreren hamrede løs på hende med sine spørgsmål. Hun så helt ødelagt ud da han omsider vendte sig fra hende og så ud over klassen.

„Kan I se hvad jeg mener? I tror I har styr på det hele, fordi I har nået ældste klasse og skal op til den afsluttende eksamen. Men en del af jer kan ikke klare årsprøven i femte klasse! Som den unge frøken her, for eksempel.“ Han gjorde en bevægelse mod den rødhårede pige. „Hun aner intet om den franske revolution. Tror at Marie Antoinette var en filmstjerne!“

Eleverne omkring Stefan rørte uroligt på sig. Han mærkede tydeligt deres afsky og ydmygelse. Og frygten. De var alle sammen bange for denne lille, væselagtige mand, selv de knægte der var næsten dobbelt så høje og brede som han.

„Godt, lad os så prøve et andet emne.“ Læreren vendte sig igen mod den rødhårede pige. „Renæssancen, for eksempel.“ Han afbrød sig selv. „Jeg går ud fra at du ved hvad jeg taler om? Renæssancen var den periode mellem det trettende og syttende århundrede hvor europæerne blev optaget af de store ideer fra Grækenland og Rom. Den periode der frembragte så mange af Europas største kunstnere og tænkere?“ Pigen nikkede forskræmt. „Godt, lad mig så høre? Hvad foretog skoleelever som du selv sig under Renæssancen? Nå, ved du det? Lad mig høre? Nogen gode forslag?“ Pigen sank noget.

„Spillede fodbold?“ spurgte hun med et nervøst smil.

Klassen lo. Læreren stirrede på hende.

„Mon?“ snerrede han, og der blev stille i klassen. „Sig mig, tror du det her er for morskabs skyld? Så kan jeg fortælle dig at dengang var elever på din alder godt hjemme i adskillige fremmedsprog. De beskæftigede sig med og beherskede logik, matematik, astronomi, filosofi og grammatik. De var parat til at

blive optaget på et universitet. Fodbold ville så afgjort være det sidste de kunne finde på at ...“

„Undskyld, men De tager fejl.“

Den stilfærdige stemme standsede læreren midt i sætningen. Alle vendte sig og stirrede på Stefan.

„Hvad? Hvad sagde du?“

„Jeg sagde at De tog fejl.“ Stefan tog brillerne af og rejste sig langsomt. „Renæssancens skoleelever blev tværtimod på alle måder opfordret til at beskæftige sig med sport. Man gjorde meget ud af at lære dem at en sund krop førte til en sund sjæl. Og de dyrkede holdsport i vid udstrækning, som for eksempel cricket, tennis – og en slags fodbold.“ Stefan vendte sig mod den rødhårede pige og smilede til hende. Hun smilede taknemmeligt tilbage. „Men noget af det vigtigste man lærte dem var høflighed og god opførsel. Jeg er sikker på at De vil kunne finde noget om det i Deres lærebog.“

Eleverne grinede åbenlyst. Læreren ansigt var blodrødt, og hans læber bevægede sig hidsigt, men der kom ikke andet end en hvæsen over dem. Stefan blev ved at stirre ham ind i øjnene, og lidt efter slog læreren blikket ned.

Klokken ringede.

Stefan tog hurtigt solbrillerne på og samlede sine bøger sammen. Han havde allerede vakt for megen opmærksomhed, og han ville helst undgå at se på den lyshårede pige igen. Desuden kunne han mærke at det gjaldt om at komme ud og væk fra skolen i en fart. En velkendt længsel brændte i hans årer.

„Hov, du der!“ råbte en eller anden idet Stefan nåede døren. „Er det virkelig rigtigt at de også spillede fodbold dengang?“

Stefan kunne ikke lade være at sende et grin over skulderen. „Åh ja, det gjorde de skam. Og ikke så sjældent brugte de krigsfangers hoveder som bolde.“

Elena fulgte ham med øjnene da han hastede ud. Han undgik hende. Han havde fuldt bevidst affærdiget hende, tilmed lige for øjnene af Caroline, der havde vogtet på dem begge som en høg. Tårerne sved i hendes øjne, men det ændrede ikke den beslutning hun havde taget.

Hun ville have ham, om det så skulle koste hende livet. Om det skulle koste dem begge livet.

L. J. SMITH: MØRKETS BRØDRE
THE VAMPIRE DIARIES

